

Arrest

nr. 262 379 van 18 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HAUQUIER, die verschijnt voor verzoekster, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 1 september 2015 België binnen met een paspoort en verzoekt op 13 augustus 2020 om internationale bescherming. Op 27 april 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Surinaamse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in Paramaribo op 15 april 1973. Uw hele leven hebt u in Paramaribo aan de Nieuw Saronweg 19 gewoond. Op 24 juni 2004 bent u gehuwd met J. N. (...). In 2015 bent u van hem gescheiden. Jullie hebben nooit samen gewoond. U hebt één dochter, S. G. (...). Zij woont samen met haar kinderen in België, waar ook u verblijft. In Suriname had u geen gelukkig huwelijk. U woonde weliswaar niet samen met uw echtgenoot maar hij dronk, rookte marihuana en was verbaal en fysiek agressief naar u toe. Hij sloeg u, schold u uit en heeft u zelfs met een mes gestoken in de rechterknie. Ook heeft hij uw moeder éénmaal geduwd. Meermaals hebt u de politie gebeld doch meer dan een standje kreeg uw man niet. Op 24 september 2015 besliste u na een gesprek met uw dochter om Suriname te verlaten en kwam u naar België.

In België woont u sindsdien bij uw dochter en haar kinderen in Geel. U hebt reeds getracht uw verblijf te legaliseren via een wettelijke samenwoning met uw dochter doch dit werd door de gemeentelijke administratie geweigerd. Op 13 augustus 2020 hebt u een verzoek om internationale bescherming ingediend. Bij terugkeer naar Suriname vreest u voor uw leven vanwege uw ex-man. Voorts wil u in geen geval uw dochter en kleinkinderen in België verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw paspoort met nummer R(...) en uitgegeven in 2018 voor, alsook een afschrift van uw geboorteakte, een medisch attest van dokter W. (...) waarin deze verklaart dat u gezond en vrij van besmettelijke ziektes bent, een medisch attest van dokter W. (...) waarin deze verklaart dat u wordt opgevolgd inzake diabetes mellitus type 2, een overeenkomst tussen uzelf en de VDAB betreffende het volgen van de opleiding 'schoonmaken bij mensen thuis', een attest van inburgering van de Vlaamse overheid en een afschrift van de huwelijksakte van de genaamde V. S. E. (...) en N. U. S. (...).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit de registratie van uw verzoek om internationale bescherming alsook uit het door u voorgelegde medisch attest van dokter W. (...) blijkt immers dat u lijdt aan diabetes mellitus type 2 en te kampen hebt met een hoge bloeddruk. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal en werd u er meer bepaald bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op attent gemaakt om tijdig te verwittigen wanneer u een pauze of rustmoment nodig had (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 1 april 2021, CGVS, p. 2). Tijdens het persoonlijk onderhoud hebt u op geen enkel moment aangegeven dat u omwille van uw diabetes noch omwille van uw hoge bloeddruk moeilijkheden ondervond.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze heeft verlengd en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo snel mogelijk bij de autoriteiten heeft aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming heeft gedaan, rechtvaardigt dat er een versnelde procedure wordt toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier blijkt dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw houding moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u Suriname verlaten hebt op 24 september 2015 (CGVS, p. 7). Ondanks dat u zich bewust was dat uw verblijf wettelijk niet meer orde was (CGVS, p. 9) hebt u, behoudens twee of drie pogingen tot regularisatie via de procedure tot wettelijk samenwonen met uw dochter (CGVS, p. 9), niets ondernomen om uw illegaal verblijf te regulariseren (CGVS, p. 9) terwijl u pas op 13 augustus 2020 in België een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend. Echter, van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van

herkomst loopt, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Uw houding, en in het bijzonder dat u pas na ongeveer vijf jaar verblijf in België een verzoek om internationale bescherming indient, kan dan ook niet in overeenstemming gebracht worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voorgaande bevindingen ondermijnen bijgevolg ernstig uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het bijzonder.

Waar u verklaart dat u Suriname verlaten hebt om te ontkomen aan uw agressieve ex-man, dient te worden vastgesteld dat u niet kan overtuigen dat de problemen die u in het verleden kende met uw ex-man op heden nog actueel zijn. Dat u vrienden van hem bent tegengekomen in Antwerpen waarbij deze u gezegd hebben dat uw ex-man u alsnog zou neersteken (CGVS, p. 10), is een blote bewering die u niet aannemelijk weet te maken.

Uw man heeft namelijk reeds in 2011 de scheiding aangevraagd terwijl u pas in 2015 het land verlaten hebt (CGVS, p. 7). Frappant hierbij is dat u reeds in 2015 officieel bent gescheiden van hem (CGVS, p. 6) terwijl u dit pas ontdekte in 2020 (CGVS, p. 6). Indien u daadwerkelijk een vrees voor uw ex zou hebben, mag worden verwacht dat u uw officiële relatie met hem op de voet zou opvolgen. Ook haalt u aan dat uw ex-man ondertussen is hertrouwd (CGVS, p. 7). In de periode dat uw ex-man in 2011 de scheiding aanvraagde en uw daadwerkelijke vertrek uit Suriname in 2015 is er bovendien geen enkel noemenswaardige incident tussen u en hem geweest. Gevraagd wat u exact hebt meegemaakt met uw ex-man, komt u namelijk niet verder dan te stellen dat hij teveel drinkt en verslaafd is, dat hij vrouwen mishandelt en slaat en dat hij scheldt (CGVS, p. 11). Hij zou u weliswaar gestoken hebben met een mes (CGVS, p. 11) doch dit was nog voor 2011 en dus jaren vooraleer u Suriname in 2015 verliet. Gevraagd welke problemen u gekend hebt nadat hij in 2011 de scheiding had aangevraagd, vermeldt u slechts één incident waarbij bovendien de woede van uw ex-man gericht was op een oom van hem die een dominosteentje verkeerd legde (CGVS, p. 12). Gevraagd of er nog andere zaken zijn gebeurd in die periode, deelt u mee van niet (CGVS, p. 12). Nogmaals gevraagd of er behalve het incident met het dominospel nog iets gebeurd is tussen 2011 en 2015, haalt u aan dat hij ook uw moeder heeft geduwd, doch dit blijkt ook vele jaren geleden en uw moeder heeft nadien geen problemen meer gekend (CGVS, p. 13).

Wanneer u in het licht van bovenstaande wordt gevraagd waarom uw man u op heden bij terugkeer alsnog zal vermoorden, komt u niet verder dan te stellen dat Surinaamse mannen zo zijn, hetgeen geenszins voldoende is. U haalt vervolgens zeer vaag aan te denken dat u problemen zou krijgen met hem indien hij u daadwerkelijk zou zien, anders niet (CGVS, p. 13). Een dergelijke verwijzing van algemene aard is op zich immers niet voldoende om aan te tonen dat u nood zou hebben aan internationale bescherming. U dient uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in concreto aan te tonen en u blijft desbetreffend in gebreke. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u geen idee hebt waar uw ex-man momenteel is (CGVS, p. 6), bovendien hebt u al jaren geen contact meer gehad met hem – de laatste keer was u nog in Suriname – en hebt u sindsdien ook niet meer van hem gehoord (CGVS, p. 6). Dat u geen enkele concrete informatie kan geven betreffende uw ex-man en de actuele dreiging die van hem uitgaat, relateert op ernstige wijze de ernst van de door u voorgehouden vrees bij terugkeer naar Suriname en ondermijnt eveneens de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven. Van een verzoeker om internationale bescherming die verklaart te vrezen voor zijn leven mag immers verwacht worden dat hij zich regelmatig informeert naar de evolutie van zijn problemen in het land van herkomst. Dat u zich niet wil bemoeien met een man die u probeert dood te maken (CGVS, p. 6) is niet ernstig en moeilijk in overeenstemming te brengen met uw voorgehouden vrees. Temeer omdat uw dochter via facebook in contact blijkt te staan met vrienden van uw ex-man (CGVS, p. 7) waardoor niet kan worden ingezien waarom u geen informatie hebt over de persoon waarvan u voorhoudt dat hij u naar het leven staat.

Hoe dan ook – zelfs indien nog zou worden aangenomen dat u Suriname bent ontvlucht omwille van problemen met uw ex-man – dan nog heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u bij terugkeer naar Suriname niet of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Suriname beschikbare beschermingsmogelijkheden indien u bij terugkeer alsnog opnieuw problemen zou kennen met uw ex-man. U verklaarde weliswaar dat u verschillende keren de politie hebt gecontacteerd inzake moeilijkheden met uw ex-man (CGVS, p. 10, p. 11, p. 12) doch ze zouden uw ex-man naar eigen

zeggen slechts een standje hebben gegeven (CGVS, p. 12). Daarnaast hebt u echter geen andere hulp gezocht (CGVS, p. 12) en gevraagd of u hogerop het optreden van de politie hebt aangekaart, herhaalt u slechts dat u naar de politie geweest bent (CGVS, p. 12). Dit is geenszins voldoende om te besluiten dat u persoonlijk geen bescherming zou kunnen verkrijgen in Suriname. Immers, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat huiselijk geweld nog steeds een belangrijk probleem is en hoewel er nog de nodige ruimte is voor verbetering, de Surinaamse autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld. Zo voorziet de Surinaamse wetgeving gevangenisstraffen van 4 tot 8 jaar bij veroordelingen in het kader van huiselijk geweld. Bovendien voorziet de wetgever eveneens in de mogelijkheid tot het uitvaardigen van een beschermingsbevel ook ten aanzien van ex-partners. Gevraagd of u bij terugkeer beroep zou doen op de autoriteiten, antwoordt u bovendien vanzelfsprekend van wel (CGVS p. 13). Uit de beschikbare informatie blijkt tevens dat deze wetgeving wel degelijk door de politie toegepast wordt en dat daders van huiselijk geweld worden vervolgd. In diverse politiebureaus werd een aparte unit opgericht die specifiek gevallen van huiselijk geweld onderzoekt en kregen politieagenten en andere actoren in het maatschappelijke werkveld de nodige training in het omgaan met slachtoffers én daders van seksuele misdrijven en huiselijk geweld en het rapporteren ervan. Verder staan er in Paramaribo en Nickerie specifieke slachtofferruimtes ter beschikking. Het Bureau Slachtofferzorg neemt bovendien een leidende rol op inzake de bewustmaking inzake huiselijk geweld, onder andere door boodschappen te verspreiden via openbare televisiezenders. Het bureau beheert ook een vluchthuis voor vrouwelijke slachtoffers van huiselijk geweld en kinderen jonger dan 12 jaar. Bovendien kan men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht bij verschillende organisaties. Om tot een integrale en doeltreffende aanpak van huiselijk geweld te komen werden er de afgelopen jaren door de Surinaamse autoriteiten daarnaast verschillende actieplannen opgesteld en werd er aan een langetermijnvisie gewerkt, wat tot uiting komt in het 'Gendervisie-beleidsdocument 2021-2035' van het Bureau Gender Aangelegenheden. Tot slot blijkt dat in het geval de Surinaamse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/ of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Gelet op voorgaande kan er worden aangenomen dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Suriname opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Wat betreft het door u aangehaalde asielmotief waarbij u gaf te kennen internationale bescherming te hebben aangevraagd omdat u in België wenst te blijven en hier uw leven met uw dochter en kleinkinderen verder wenst uit te bouwen (CGVS, p. 10), dient opgemerkt te worden dat dit motief van louter persoonlijke en intra-familiale aard is en op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Om verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van familiehereniging met uw in België verblijvende dochter en kleinkinderen, dient u de geëigende procedures zoals voorzien in de Vreemdelingenwet aan te wenden.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort en geboorteakte bevestigen uw nationaliteit en identiteit die niet worden betwist. Het attest van inburgering en de overeenkomst met de VDAB bevestigen dat u zich tracht te integreren in België hetgeen evenmin wordt betwist doch dit heeft verder geen invloed op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming ten aanzien van uw land van herkomst. De medische attesten van dokter W. (...) bevestigen dat u lijdt aan diabetes Mellitus type 2 en dat u verder 'goed gezond' en 'vrij van besmettelijke ziektes' bent, hetgeen ook niet wordt betwist. Voor wat betreft deze medische problemen dient aangehaald te worden dat deze op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Voor wat betreft de huwelijksakte die u voorlegt is het hoogst bevreemdend dat u verklaart dat u op 24 juni 2004 gehuwd bent met de genaamde J. N. (...) en in 2015 van hem bent gescheiden (verklaring DVZ, d.d. 2 oktober 2020, vraag 15/a & CGVS, p. 3) terwijl u later tijdens het onderhoud ter staving een huwelijksattest voorlegt (CGVS, p. 6) dat helemaal geen betrekking blijkt te hebben op uw huwelijk maar op het huwelijk van ene S. E. V. (...) met de genaamde N. U. S. (...) (zie groene map) op 14 mei 2004.

Het voorgelegde huwelijksattest heeft bijgevolg geen enkele intrinsieke noch ondersteunende waarde voor uw relaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, § 4, 48/6, 48/7, 57/6/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van *"het algemeen beginsel van voorzichtigheid"*, van *"het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur"*, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij laat in dit middel vooreerst wat betreft de ontvankelijkheid *ratione temporis* van het verzoekschrift het volgende gelden:

"Overwegende dat verwerende partij stelt dat:

"Op basis van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, werd er een versnelde procedure toegepast in dit dossier" (stuk 1, p. 1).

Dat artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

"(...)"

Het desbetreffende artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"(...)"

Uit een samenlezing van deze wetsbepalingen volgt dat de verkorte beroepstermijn van 10 dagen van toepassing is in het geval de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS), conform artikel 57/6/1, § 1 va, de Vreemdelingenwet, beslist om een verzoek om internationale bescherming volgens de versnelde procedure te behandelen.

De wettekst maakt duidelijk dat de CGVS op dit punt over een discretionaire bevoegdheid beschikt ("De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen").

Indien de CGVS besluit tot een behandeling conform de versnelde procedure, is zij verplicht om binnen een termijn van 15 werkdagen na ontvangst van het verzoek een beslissing te nemen. Ook dit blijkt uit de wettekst ("In alle andere, in het eerste lid bedoelde gevallen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming binnen een termijn van 15 werkdagen, na ontvangst van het verzoek dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden").

Wanneer de CGVS niet binnen de 15 werkdagen na ontvangst van het dossier een beslissing neemt, dient derhalve te worden aangenomen dat het dossier niet volgens een versnelde procedure behandeld werd.

In dat geval is de verkorte beroepstermijn van artikel 39/57, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Deze bepaling verwijst immers uitdrukkelijk naar het tweede en het derde lid van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, die precies de verplichting inhouden voor de CGVS om bij toepassing van de versnelde procedure binnen de 15 dagen een beslissing te nemen.

Het feit dat een verzoek "kennelijk ongegrond" word verklaard betekent niet per se dat de versnelde procedure werd toegepast:

"(...)"¹

Gezien in casu het dossier werd overgemaakt aan het CGVS op 02.10.2020 (stuk 2), doch de bestreden beslissing slechts genomen werd op 27.04.2021 (stuk 1), kan bezwaarlijk gesteld worden dat verwerende partij de beslissing genomen heeft binnen de 15 werkdagen na ontvangst van het dossier.

Bijgevolg werd het dossier niet volgens de versnelde procedure behandeld en is de verkorte beroepstermijn van artikel 39/57, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Huidig verzoekschrift werd bijgevolg binnen de wettelijk voorgeschreven termijn van 30 dagen ingediend en het verzoekschrift moet bijgevolg ontvankelijk verklaard worden."

Vervolgens voert verzoekster aan dat haar in hooforde de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend. Zij onderbouwt haar betoog als volgt:

"1. Wat betreft de ingeroepen vrees

Verwerende partij stelt dat de houding van verzoekende partij niet in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, aangezien verzoekende partij reeds op 24.09.2015 Suriname verlaten heeft, doch slechts een verzoek om internationale bescherming indiende op 13.08.2020.

Voorts stelt verwerende partij dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij te vrezen heeft voor haar agressieve ex-man, vermits verzoekende partij er zagezegd niet in slaagde om concrete informatie te geven betreffende haar ex-man en de actuele dreiging die van hem uitgaat.

Wat betreft het laattijdig indienen van een verzoek om internationale bescherming, wenst verzoekende partij op te merken dat zij wel degelijk getracht heeft om haar verblijf in België te regulariseren via de procedure tot wettelijk samenwonen met haar dochter, doch hierop telkens een negatief antwoord verkreeg.

Dat verzoekende partij zich bijgevolg genoodzaakt zag om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, aangezien zij vreest dat haar ex-partner haar iets zal aandoen bij een terugkeer naar Suriname.

Voor het overige volhardt verzoekende partij in haar verklaringen en verwijst zij naar de reeds ondergane daden van vervolging.

2. Wat betreft de bescherming door de Surinaamse autoriteiten

Met betrekking tot de mogelijkheid voor verzoekende partij om zich te beroepen op de bescherming geboden door de Surinaamse autoriteiten stelt de tegenpartij (stuk 1, p. 3):

"(...)"

Overwegende dat verwerende partij van mening is dat verzoekende partij niet op afdoende wijze heeft aangetoond dat zij zich niet zou kunnen beroepen op de in Suriname beschikbare beschermingsmogelijkheden indien zij bij terugkeer alsnog opnieuw problemen zou kennen met haar ex-man.

Verzoekende partij is van mening dat er toch een aantal kanttekeningen gemaakt kunnen worden bij de door verwerende partij weergegeven informatie.

Zo stelt het landenrapport van 2020 van de US Department of State met betrekking tot Suriname dat er inderdaad sprake is van een vluchthuis voor vrouwelijke slachtoffers van huiselijk geweld en kinderen jonger dan 12 jaar, doch lag het gebruik van dit opvanghuis ver onder de capaciteit en dit op een moment waarin de politie een stijging van 100% van het aantal gevallen van huiselijk geweld opmerkte in de eerste helft van het jaar 2020, in vergelijking met dezelfde periode in 2019.²

Bovendien riep de NGO Women's Rights Center in augustus 2020 op tot extra waakzaamheid in de samenleving voor gevallen van huiselijk geweld, die verergerd werden doordat personen tijdens de beperkingen van COVID-19 langere tijd in dezelfde ruimtes moesten blijven.³ Dit wijst op het feit dat het probleem hardnekkig aanwezig blijft in de Surinaamse samenleving.

Een rapport van de organisatie Freedom House dat gepubliceerd werd op 4 maart 2020 stelt dan weer dat de wetten die huiselijk geweld criminaliseren niet op afdoende wijze gehandhaafd worden (in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert).⁴

Suriname behoorde, althans in 2020, tot de top vijf van landen in Latijns-Amerika met een hoge mate van geweld tegen vrouwen, wat in hun dood resulteerde.⁵ In hetzelfde artikel wordt er gesteld dat er niet zozeer sprake is van een toename van het geweld, doch wel van een 'verruwing' van het geweld.

In maart 2021 stelde een oud-assembleevoorzitster, mevrouw Jennifer Geerlings-Simons, nog dat geweld tegen vrouwen nog te vaak voorkwam in Suriname.⁶

Echter, als een mogelijk gevolg van de wereldwijde COVID-19 pandemie, is er weer sprake van een aanzienlijke toename in gevallen van huiselijk geweld.⁷ Wat wijst op het feit dat het nog steeds een zéér actueel probleem is en de nodige verbeteringen nog niet gemaakt werden.

Het feit dat huiselijk geweld nog steeds een ernstig fenomeen is in Suriname blijkt eveneens uit het feit dat drie sociale werkers het nodig achtten om een evenement te organiseren op 10.04.2021 naar aanleiding van de vele gevallen van moord op vrouwen in de maanden voordien.⁸

Dat het probleem van huiselijk geweld zich al langer voordoet in Suriname blijkt eveneens uit het gegeven dat in 2018 gerapporteerd werd dat bijna de helft van alle moorden die gepleegd werden zaken van huiselijk geweld betrof.⁹

Wat er ook van zij, dient men aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel te gunnen (zie infra).

Uit bovenstaande informatie blijkt duidelijk dat men niet zomaar kan aannemen dat een persoon, die zich in een situatie van huiselijk geweld verweekeld ziet, zich kan beroepen op de bescherming van de nationale autoriteiten. Verscheidene obstakels staan hieraan in de weg."

Verzoekster vervolgt haar betoog met een theoretische uiteenzetting van het voordeel van de twijfel en concludeert als volgt:

"In het licht van bovenstaande elementen kan gesteld worden dat het CGVS de zaak niet voldoende heeft bestudeerd en dat de beslissing dus het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 en artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 schendt.

De beslissing van de verwerende partij steunt op geen enkel stevig en onbetwistbaar argument zoals hierboven duidelijk werd gemaakt. Het element van de vrees in hoofde van verzoekende partij vanwege het huiselijk geweld werd op onvoldoende wijze in beschouwing genomen.

Voorts werd er weinig of geen rekening gehouden met het kwetsbaar profiel van verzoekende partij.

In het licht van bovenstaande elementen, schendt het CGVS ook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

De motivatie van de bestreden beslissing is onvoldoende en de tegenpartij schendt dus ook de op haar rustende motivatieplicht overeenkomstig artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991."

In ondergeschikte orde meent verzoekster dat haar de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend "daar zij een reëel risico loopt tot onmenselijke en vernederende behandelingen in geval van terugkeer naar Suriname". Zij stelt dat de inhoud van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet de inhoud van de artikelen 2 en 3 van het EVRM weerspiegelt en verwijst naar "de hierboven ontwikkelde argumenten en die zij als volledig weergegeven beschouwt met betrekking tot het risico van onmenselijke en vernederende behandeling in geval van terugkeer naar Suriname vanwege haar sociale groep".

In uiterst ondergeschikte orde voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd. Zij licht als volgt toe waarom zij die mening is toegedaan:

"Het CGVS heeft het relaas van verzoekende partij duidelijk eenzijdig geanalyseerd. Er werd onvoldoende aandacht besteedt aan bepaalde elementen die de mogelijkheid op een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen staven, zoals het risico op vervolging voor personen die zich in de situatie van verzoekende partij bevinden.

In het licht van bovenstaande elementen, schendt het CGVS dus ook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid.

In dergelijke omstandigheden moet verzoekende partij opnieuw verhoord worden door de tegenpartij."

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden acht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet. Voorts voert verzoekster de schending aan van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, zonder *in concreto* te verduidelijken op welke wijze deze artikelen door de bestreden beslissing geschonden zouden (kunnen) zijn. In de mate dat verzoekster de schending aanvoert van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”* en *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”* moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoekster nalaat hierbij verdere toelichting te geven, zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.1.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet, volstaat het erop te wijzen dat dit artikel met ingang van 22 maart 2018 werd opgeheven bij artikel 9 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, zodat dit onderdeel van het middel juridische grondslag mist.

2.3.1.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat na grondig onderzoek van haar verklaringen en alle stukken in haar administratief dossier blijkt dat haar verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is, nu (i) haar houding moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, (ii) zij niet kan overtuigen dat de problemen die zij in het verleden kende met haar ex-man op heden nog actueel zijn, (iii) zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij terugkeer naar Suriname niet of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Suriname beschikbare beschermingsmogelijkheden indien zij bij terugkeer

alsnog opnieuw problemen zou kennen met haar ex-man, (iv) het door haar aangehaalde asielmotief dat zij in België wenst te blijven en hier haar leven met haar dochter en kleinkinderen verder wenst uit te bouwen van louter persoonlijke en intra-familiale aard is en op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming, en (v) de door haar voorgelegde documenten deze vaststellingen niet kunnen wijzigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart haar land van herkomst, Suriname, te hebben verlaten omdat zij er geen gelukkig huwelijk had met haar echtgenoot, van wie zij in 2015 gescheiden is en met wie zij nooit heeft samengewoond. Zij licht toe dat haar echtgenoot dronk, marihuana rookte en verbaal en fysiek agressief was tegen haar. Hij zou haar hebben geslagen, uitgescholden en haar zelfs met een mes in de rechterknie hebben gestoken. Ook zou hij haar moeder eenmaal hebben geduwd. Meermaals zou zij de politie hebben gebeld doch meer dan een standje zou haar man niet hebben gekregen. Op 24 september 2015 zou verzoekster naar België zijn gekomen, waar zij sindsdien bij haar dochter en diens kinderen woont. Verzoekster stelt bij terugkeer naar Suriname te vrezen voor haar leven vanwege haar ex-man en wil in geen geval haar dochter en kleinkinderen in België verlaten.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekster er niet in slaagt om haar vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat de houding van verzoekster moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u Suriname verlaten hebt op 24 september 2015 (CGVS, p. 7). Ondanks dat u zich bewust was dat uw verblijf wettelijk niet meer orde was (CGVS, p. 9) hebt u, behoudens twee of drie pogingen tot regularisatie via de procedure tot wettelijk samenwonen met uw dochter (CGVS, p. 9), niets ondernomen om uw illegaal verblijf te regulariseren (CGVS, p. 9) terwijl u pas op 13 augustus 2020 in België een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend. Echter, van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Uw houding, en in het bijzonder dat u pas na ongeveer vijf jaar verblijf in België een verzoek om internationale bescherming indient, kan dan ook niet in overeenstemming gebracht worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voorgaande bevindingen ondermijnen bijgevolg ernstig uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het bijzonder.”

Verzoekster merkt op dat zij wel degelijk getracht heeft om haar verblijf in België te regulariseren via de procedure tot wettelijk samenwonen met haar dochter, doch dat zij hierop telkens een negatief antwoord verkreeg, waardoor zij zich genoodzaakt zag om een verzoek om internationale bescherming in te

dienen, aangezien zij vreest dat haar ex-partner haar iets zal aandoen bij een terugkeer naar Suriname. De Raad wijst erop dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland en zich niet eerst tracht te beroepen op andere procedures om zijn verblijf te regulariseren. Het laattijdige verzoek om internationale bescherming van verzoekster stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoekster internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. De vaststelling dat verzoekster pas na een verblijf van bijna vijf jaar in België besloot asiel aan te vragen ondermijnt ook naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar geschetste vrees en vormt een contra-indicatie voor de ernst van haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoeksters gedrag kan immers bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Ten slotte dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Zo oordeelde de commissaris-generaal tevens op goede gronden dat verzoekster niet kan overtuigen dat de problemen die zij in het verleden kende met haar ex-man op heden nog actueel zijn. Hij licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

“Dat u vrienden van hem bent tegengekomen in Antwerpen waarbij deze u gezegd hebben dat uw ex-man u alsnog zou neersteken (CGVS, p. 10), is een blote bewering die u niet aannemelijk weet te maken.

Uw man heeft namelijk reeds in 2011 de scheiding aangevraagd terwijl u pas in 2015 het land verlaten hebt (CGVS, p. 7). Frappant hierbij is dat u reeds in 2015 officieel bent gescheiden van hem (CGVS, p. 6) terwijl u dit pas ontdekte in 2020 (CGVS, p. 6). Indien u daadwerkelijk een vrees voor uw ex zou hebben, mag worden verwacht dat u uw officiële relatie met hem op de voet zou opvolgen. Ook haalt u aan dat uw ex-man ondertussen is hertrouwd (CGVS, p. 7). In de periode dat uw ex-man in 2011 de scheiding aanvraagde en uw daadwerkelijke vertrek uit Suriname in 2015 is er bovendien geen enkel noemenswaardige incident tussen u en hem geweest. Gevraagd wat u exact hebt meegemaakt met uw ex-man, komt u namelijk niet verder dan te stellen dat hij teveel drinkt en verslaafd is, dat hij vrouwen mishandelt en slaat en dat hij scheldt (CGVS, p. 11). Hij zou u weliswaar gestoken hebben met een mes (CGVS, p. 11) doch dit was nog voor 2011 en dus jaren vooraleer u Suriname in 2015 verliet. Gevraagd welke problemen u gekend hebt nadat hij in 2011 de scheiding had aangevraagd, vermeldt u slechts één incident waarbij bovendien de woede van uw ex-man gericht was op een oom van hem die een dominosteentje verkeerd legde (CGVS, p. 12). Gevraagd of er nog andere zaken zijn gebeurd in die periode, deelt u mee van niet (CGVS, p. 12). Nogmaals gevraagd of er behalve het incident met het dominospel nog iets gebeurd is tussen 2011 en 2015, haalt u aan dat hij ook uw moeder heeft geduwd, doch dit blijkt ook vele jaren geleden en uw moeder heeft nadien geen problemen meer gekend (CGVS, p. 13).

Wanneer u in het licht van bovenstaande wordt gevraagd waarom uw man u op heden bij terugkeer alsnog zal vermoorden, komt u niet verder dan te stellen dat Surinaamse mannen zo zijn, hetgeen geenszins voldoende is. U haalt vervolgens zeer vaag aan te denken dat u problemen zou krijgen met hem indien hij u daadwerkelijk zou zien, anders niet (CGVS, p. 13). Een dergelijke verwijzing van algemene aard is op zich immers niet voldoende om aan te tonen dat u nood zou hebben aan internationale bescherming. U dient uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in concreto aan te tonen en u blijft desbetreffend in gebreke. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u geen idee hebt waar uw ex-man momenteel is (CGVS, p. 6), bovendien hebt u al jaren geen contact meer gehad met hem – de laatste keer was u nog in Suriname – en hebt u sindsdien ook niet meer van hem gehoord (CGVS, p. 6). Dat u geen enkele concrete informatie kan geven betreffende uw ex-man en de actuele dreiging die van hem uitgaat, relateert op ernstige wijze de ernst van de door u voorgehouden vrees bij terugkeer naar Suriname en ondermijnt eveneens de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven. Van een verzoeker om internationale bescherming die verklaart te vrezen voor zijn leven mag immers verwacht worden dat hij zich regelmatig informeert naar de evolutie van zijn problemen in het land van herkomst. Dat u zich niet wil bemoeien met een man die u probeert dood te maken (CGVS, p. 6) is niet ernstig en moeilijk in overeenstemming te brengen met uw voorgehouden vrees. Temeer omdat uw dochter via facebook in contact blijkt te staan met vrienden van uw ex-man (CGVS, p. 7) waardoor niet

kan worden ingezien waarom u geen informatie hebt over de persoon waarvan u voorhoudt dat hij u naar het leven staat."

Verzoekster onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door in haar verzoekschrift louter te volharden in haar verklaringen en te verwijzen naar *"de reeds ondergane daden van vervolging"*, blijft verzoekster daartoe echter in gebreke. Het betoog van verzoekster is dan ook niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Vermits verzoekster niet aannemelijk maakt dat de problemen die zij met haar ex-man in het verleden kende op heden nog actueel zijn en zij dus geen actuele gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt, acht de Raad een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst irrelevant. De motieven hierover in de bestreden beslissing worden bijgevolg als overtoollig beschouwd, zodat de eventuele gegrondheid van verzoeksters kritiek daarop, in het licht van de voorgaande vaststellingen, niet kan leiden tot de toekenning van internationale bescherming of tot de onwettigheid van de bestreden beslissing.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoekster de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

"Wat betreft het door u aangehaalde asielmotief waarbij u gaf te kennen internationale bescherming te hebben aangevraagd omdat u in België wenst te blijven en hier uw leven met uw dochter en kleinkinderen verder wenst uit te bouwen (CGVS, p. 10), dient opgemerkt te worden dat dit motief van louter persoonlijke en intra-familiale aard is en op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Om verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van familiehereniging met uw in België verblijvende dochter en kleinkinderen, dient u de geëigende procedures zoals voorzien in de Vreemdelingenwet aan te wenden."

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoekster volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 5, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoekster neergelegde documenten:

"De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort en geboortakte bevestigen uw nationaliteit en identiteit die niet worden betwist. Het attest van inburgering en de overeenkomst met de VDAB bevestigen dat u zich tracht te integreren in België hetgeen evenmin wordt betwist doch dit heeft verder geen invloed op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming ten aanzien van uw land van herkomst. De medische attesten van dokter W. (...) bevestigen dat u lijdt aan diabetes Mellitus type 2 en dat u verder 'goed gezond' en 'vrij van besmettelijke ziektes' bent, hetgeen ook niet wordt betwist. Voor wat betreft deze medische problemen dient aangehaald te worden dat deze op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Voor wat betreft de huwelijksakte die u voorlegt is het hoogst bevreemdend dat u verklaart dat u op 24 juni 2004 gehuwd bent met de genaamde J. N. (...) en in 2015 van hem bent gescheiden (verklaring DVZ, d.d. 2 oktober 2020, vraag 15/a & CGVS, p. 3) terwijl u later tijdens het onderhoud ter staving een huwelijksattest voorlegt (CGVS, p. 6) dat helemaal geen betrekking blijkt te hebben op uw huwelijk maar op het huwelijk van ene S. E. V. (...) met de genaamde N. U. S. (...) (zie groene map) op 14 mei 2004. Het voorgelegde huwelijksattest heeft bijgevolg geen enkele intrinsieke noch ondersteunende waarde voor uw relaas."

Deze motieven worden door verzoekster niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Waar verzoekster nog hekelt dat er weinig of geen rekening werd gehouden met haar kwetsbaar profiel, wijst de Raad er op dat uit de voorgelegde landeninformatie niet kan blijken dat het geweld tegen vrouwen in Suriname systematisch is, noch dat elke vrouw in Suriname louter omwille van haar geslacht vervolging riskeert. Een individuele beoordeling van elk verzoek om internationale bescherming blijft aldus noodzakelijk en verzoekster dient haar vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken, waartoe zij evenwel in gebreke blijft.

De voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te staan.

Ten slotte wordt er nog op gewezen dat noch de Raad, noch verwerende partij betwist dat het beroep van verzoekster tijdig is ingediend. Dit brengt evenwel niet *ipso facto* met zich dat het beroep gegrond is, laat staan dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat deze onvoldoende actueel of zwaarwichtig zijn, dan wel geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Suriname zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Suriname actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid in haar moedertaal haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon zij

zich laten bijstaan door een advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan dan ook niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN